

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem łącznym z dnia 26 października 2016r. Sąd Rejonowy dla Łodzi – śródmieścia w Łodzi oddalił powództwa (...) Spółki Akcyjnej w Ł. przeciwko (...) spółce jawnej z siedzibą w T. o zapłatę kwot: 3.690 zł i 1.107 zł. Ponadto Sąd zasądził od powoda na rzecz pozwanej zwrot kosztów procesu w każdej z tych spraw (w kwotach: 1.217 zł i 377 zł).

Sąd Rejonowy podejmując powyższy wyrok oparł się na ustaleniach faktycznych, które Sąd Okręgowy aprobuje i uznaje także za własne.

Apelacje od powyższego wyroku w całości (w obu połączonych sprawach) wniósł powód, zarzucając:

1) naruszenie przepisów postępowania –

a. art. 328 § 2 k.p.c. poprzez wadliwe sporządzenie uzasadnienia wyroku, powodujące jego wewnętrzną sprzeczność, zwłaszcza wyrażającego się w błędnym ustaleniu stanu faktycznego sprawy oraz pominięciem w ustaleniach faktycznych części materiału dowodowego, a w szczególności:

i. powołanie się w uzasadnieniu wyroku na par. 6 ust. 3 umowy w sytuacji, gdy umowa stron takiego punktu nie posiada, a który to punkt umowy w ocenie Sądu reguluje ustaloną przez strony opłatę zryczałtowaną;

ii. powołanie się w uzasadnieniu wyroku na rzekomy zarzut strony pozwanej zawarty w sprzeciwie, że „umowa zawarta przez strony nie przewidywała po stronie pozwanej obowiązku zapłaty na rzecz powoda żadnych innych dodatkowych opłat za wyjątkiem opłaty zryczałtowanej określonej w par. 6 ust. 3 umowy”, w sytuacji, gdy strona pozwana takiego zarzutu nie przedstawiła - strona pozwana powołała się na to, że zawarta umowa była „umową rezultatu”, co jednak jest sprzeczne z treścią umowy stron;

(...). stwierdzenie w uzasadnieniu wyroku, że „poza sporem w niniejszym procesie była wysokość opłaty zryczałtowanej oraz okoliczności pokrywania tej opłaty przez pozwanego”, w sytuacji gdy właśnie osiã sporu jest żądanie od pozwanej zapłaty kosztów zastępstwa procesowego w związku z prowadzonym i zakończonym zleceniem,

iv. pominięcie skutków oświadczenia zawartego w piśmie z dnia 11.02.2015r. (oraz 10.03.2015r. w drugiej ze spraw) i potwierdzenia jego odbioru przez pozwaną, tj. akceptacji pozwanej przedstawionego sposobu zakończenia zlecenia oraz zgody na zakończenie zlecenia, w tym zgody na tej podstawie na zapłatę kosztów zastępstwa prawnego wg wystawionej faktury, przy jedynie lakonicznym stwierdzeniu Sądu, że zaakceptowanie oferty powódki „nie ma żadnego wpływu na wynagrodzenie przysługujące powódce na podstawie niniejszej umowy”, co z kolei uniemożliwia zweryfikowania czym kierował się Sąd I instancji przyjmując taką tezę.

b. art. 65 k.c. w zw. z art. 353¹ k.c. poprzez dokonanie błędnej wykładni treści umowy nr (...) z dnia 28.12.2011 r. oraz załącznika nr 2 z dnia 28.12.2011 r. przez Sąd orzekający, wyrażającej się tym, że Sąd I instancji bezpodstawnie przyjął, że:

i. w umowie strony określiły wynagrodzenie ryczałtowe w par. 6 ust. 3 umowy - w sytuacji, gdy żaden zapis umowy nie mówi o wynagrodzeniu ryczałtowym,

ii. wynagrodzenie z tytułu kosztów zastępstwa prawnego należne było tylko i wyłącznie w przypadkach określonych w par. 7 ust. 7 umowy i strony nie uwzględniły w tej opłacie kosztów działania przez pełnomocnika, w sytuacji, gdy strony w umowie określiły w par. 4 umowy, że koszt działań sądowo-egzekucyjnych określony jest w Załączniku nr 2, który z kolei w swej treści określa, że poza wpisem sądowym, opłatą za sporządzenie pozwu, ustalone zostało

wynagrodzenie za prowadzenie sprawy przez pełnomocnika procesowego - z tytułu kosztów zastępstwa procesowego - wg. Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości [w sprawie opłat za czynności radców prawnych];

c. art. 65 k.c. w zw. z art. 353¹ k.c. poprzez dokonanie błędnej wykładni treści oświadczeń stron wynikających z pisma z dnia 11.02.2015 r. (i 10.03.2015r. w drugiej ze spraw) oraz z potwierdzenia odbioru tego pisma przez pozwanego w dniu 18.02.2015 r. (i 16.03.2015r. w drugiej ze spraw) - w ten sposób, że Sąd uznał że wolą stron było zakończenie stosunku zlecenia, jednakże jednocześnie pominął, że pozwana zaakceptowała propozycję zakończenia zlecenia zatrzymując dokumentację sądowo-egzekucyjną, a co za tym idzie zaakceptowała także zaproponowany sposób rozliczenia poprzez zapłatę na rzecz pozwanej wynagrodzenia z tytułu kosztów zastępstwa prawnego, zmieniający pierwotne ustalenia określone w umowie stron -niezwiązany z treścią par. 7 ust. 7 umowy;

d. art. 227 w zw. z art. 299 k.p.c. i 302 par. 1 k.p.c. - poprzez bezpodstawne pominięcie dowodu z przesłuchania strony powodowej w sytuacji, gdy Sądowi zostały przedstawione okoliczności uniemożliwiające osobistą obecność Zarządu powódki na rozprawie i w ten sposób nieobecność strony została należycie usprawiedliwiona, a ponadto przebieg postępowania dowodowego wskazywał jednoznacznie, że dla pełnej oceny stanu faktycznego i prawnego sprawy, konieczne jest przesłuchanie strony powodowej, na okoliczność ustalenia nie tylko warunków umowy, ale również treści złożonej i zaakceptowanej przez pozwaną propozycji zakończenia zlecenia - a które to uchybienie zostało podniesione przez pełnomocnika powoda w trakcie rozprawy i zgłoszone w trybie art. 162 k.p.c.

e. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez:

i. błędną, sprzeczną z zasadami logiki i doświadczenia życiowego ocenę zebranego materiału dowodowego, w szczególności:

- wnioskowanie przez Sąd I instancji, że „w przypadku skierowania sprawy na drogę sądową, nie zostały przewidziane przez strony umowy żadne inne opłaty, które zobowiązana była ponieść pozwana, z wyjątkiem opłaty zryczałtowanej”, a dalej, że „Wskazać zatem należy, iż powódka ustalając umowną stawkę opłaty zryczałtowanej podjęła ryzyko tego, iż opłata ta nie zrównoważy jej zaangażowania i poniesionych kosztów”, w sytuacji gdy Załącznik nr 2, do którego treści odwołuje się Sąd, wskazuje jednoznacznie, że za przygotowanie pozwu i prowadzenie sprawy przez pełnomocnika procesowego (radcę prawnego lub adwokata) jako koszt usługi (...) przyjęto koszty zastępstwa procesowego wg Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości (z dnia 28.09.2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu), a zatem niezależnie od tego, że pozwana zaakceptowała propozycję zakończenia zlecenia za zapłatą kosztów zastępstwa prawnego przedstawioną w piśmie z dnia 10.03.2015 r., koszty te i tak byłyby należne za samo prowadzenie sprawy przez pełnomocnika procesowego;
- wadliwą ocenę materiału dowodowego - pisma z dnia 11.02.2015 r. (oraz 10.03.2015r. w drugiej ze spraw) oraz z potwierdzenia odbioru tego pisma przez pozwanego w dniu 18.02.2015 r. (oraz 16.03.2015r. w drugiej ze spraw) – wyrażającej się w tym, że Sąd arbitralnie przyjął, że oferta zakończenia zlecenia i jej zaakceptowanie przez pozwaną (bezsporne) nie wiąże się z obowiązkiem zapłaty kosztów zastępstwa procesowego, za prowadzenie przez tegoż sprawy w postępowaniu sądowym i egzekucyjnym, pomijając przy tym wolę stron - wolą stron było zakończenie zlecenia i rozliczenie go na podstawie przesłanej ofert, której pozwany mógł nie przyjąć, zgodnie z zawartą w tej ofercie informacją;

i. uznanie za prawdziwe i wiarygodne zeznania strony pozwanej, w sytuacji gdy:

- zeznania te nie korelują z pisemną umową stron, warunkami tam ustalonymi oraz twierdzeniami strony pozwanej zawartymi w sprzeciwie, że umowa zawarta przez strony była umową rezultatu, zaś „do zawarcia umowy doszło tylko dlatego, iż Powódka miała prowadzić windykację należności, a nie uzyskać odpłatnie tytuł wykonawczy”, zwłaszcza że po przedłożeniu przez stronę powodową dokumentacji potwierdzającej to, że świadczenie usług przez powódkę było odpłatne, o czym pozwana doskonale widziała, strona pozwana potwierdziła, że faktycznie

regulował należności wobec powódki i przyznała również, że faktycznie z umowy obowiązek zapłaty kosztów wynikał;

- w swoich zeznaniach pozwany powoływał się na ustne ustalenia z przedstawicielem powódki sprzed daty zawarcia umowy, które miały rzekomo gwarantować brak ponoszenia kosztów zastępstwa procesowego przy bezskutecznej egzekucji, i przyjęcie przez Sąd, że takie obietnice faktycznie miały miejsce („Przedstawiciel powódki zapewnił pozwaną, iż przy bezskutecznej nie poniesie ona żadnych kosztów”) - w sytuacji, gdy z dokumentów załączonych do sprawy wynika jednoznacznie, że wszelkie ustalenia, indywidualne warunki co do zasad odpłatności, były dokonywane w formie pisemnej, analogicznie jak w przypadku załączonych przez pozwaną aneksów do umowy (z dnia 28.12.2011 r. z dnia 19.04.2012 r.) - logiczny zatem stąd wniosek, że w przypadku dwóch profesjonalnych podmiotów (przedsiębiorców), takie istotne ustalenia co do zrzeczenia się wynagrodzenia za prowadzenie sprawy przez pełnomocnika w postępowaniu sądowym i w postępowaniu egzekucyjnym, zostałyby zawarte na piśmie;

1) naruszenie prawa materialnego:

a. art. 735 par. 2 k.c. w związku z Rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu, w związku z art. 632 par. 1 k.c. - poprzez jego niewłaściwe zastosowanie - wyrażające się w tym, że Sąd I instancji przyjął, że w umowie stron zostało ustalone wynagrodzenie w wysokości ryczałtowej, a które to wynagrodzenie w ocenie Sądu uniemożliwia domaganie się zapłaty kosztów zastępstwa procesowego, w sytuacji gdy powódka ustaliła z pozwaną wynagrodzenie w wysokości kosztów zastępstwa prawnego zgodnie z obowiązującym dacie zawarcia umowy Rozporządzeniem oraz wyrażające się w tym, że Sąd nie uwzględnił tego, że w przypadku świadczenia usług windykacji, obejmujących również zastępstwo procesowe, stronie świadczącej te usługi należne jest wynagrodzenie w wysokości kosztów zastępstwa prawnego określonej w powołanym Rozporządzeniu, a na które to strona powodowa powołała się przedstawiając ofertę zakończenia zlecenia przyjętą przez pozwaną spółkę.

Wskazując na powyższe zarzuty powód wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uwzględnienie powództwa w całości bądź uchylenie wyroku w całości i przekazanie Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania za obie instancje.

Pełnomocnik pozwanego wniósł o oddalenie apelacji i zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

W pierwszej kolejności należy wyjaśnić, że sprawa nie miała charakteru sprawy uproszczonej. Połączenie bowiem kilku oddzielnych spraw toczących się według przepisów o postępowaniu uproszczonym w celu ich łącznego rozpoznania i rozstrzygnięcia (art. 219 k.p.c.) powoduje dalsze rozpoznanie sprawy z pominięciem przepisów o tym postępowaniu (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 12 listopada 2003r., III PZP 13/03).

Przechodząc do oceny apelacji stwierdzić należy, że jest ona niezasadna.

Nietrafny jest zarzut naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. poprzez powołanie się w uzasadnieniu wyroku przez Sąd Rejonowy na § 6 ust. 3 umowy w sytuacji, gdy umowa stron takiego punktu nie posiada, a który to punkt umowy w ocenie Sądu reguluje ustaloną przez strony opłatę zryczałtowaną. Zarówno bowiem w części uzasadnienia Sądu Rejonowego poświęconej ustaleniom faktycznym, jak i w części odnoszącej się do rozważań prawnych, prawidłowo został powołany § 7 umowy z dnia 28.12.2011r., nr (...). Odwołanie się do § 6 ust.3 umowy miało miejsce jedynie w części wstępnej uzasadnienia, poświęconej opisaniu sprzeciwu pozwanego od nakazu zapłaty. Błąd w tej części można uznać za oczywistą omyłkę, która nie powinna oczywiście mieć miejsca, ale która nie miała wpływu na rozstrzygnięcie merytoryczne. Podobnie należy ocenić posługiwanie się przez Sąd Rejonowy w rozważaniach prawnych sformulowaniem: opłata zryczałtowana, podczas gdy § 7 ust. 2 umowy posługuje się pojęciem wynagrodzenia prowizyjnego. Oceniając jednak doniosłość procesową tego uchybienia należy dojść do wniosku, że nie miało ono istotnego wpływu na treść orzeczenia. Błąd w określeniu rodzaju wynagrodzenia należy także

zakwalifikować w kategoriach omyłki, która nie wpłynęła na istotę argumentacji Sądu. Co istotne, i co należy podkreślić, ustalenia faktyczne zostały przeprowadzone przez Sąd pierwszej instancji prawidłowo. Pozwala to Sądowi odwoławczemu na własną ocenę prawidłowo ustalonego stanu faktycznego, nawet jeśli Sąd pierwszej instancji przy rozważaniach prawnych popełnił błędy o opisanym charakterze.

Uwzględniając powyższe zastrzeżenia, zgodzić się należy z zasadniczym argumentem Sądu Rejonowego, że w umowie, a w szczególności w jej § 7, nie zostały przewidziane żadne inne opłaty, poza prowizyjną w § 7 ust.2 umowy, które miałyby ponieść pozwana w przypadku skierowania sprawy na drogę sądową. Nie zaszła również żadna z okoliczności opisanych w § 7 ust. 7 umowy, w przypadku zaistnienia których pozwana obowiązana byłaby do zapłaty kosztów zastępstwa procesowego.

Niezasadny jest również podniesiony w apelacji zarzut naruszenia art. 65 k.c. w zw. z art. 353¹ k.c. Kwestię opłat i prowizji należnych powodce regulował § 7 umowy. Przewidywał on w ust. 1, że Zleceniodawca (pozwany) zobowiązany jest do zapłaty Zleceniobiorcy: poniesionych opłat sądowych, skarbowych, administracyjnych i innych, określonych w załączniku nr 2 (chodzi tu więc o opłaty, do których nie sposób zaliczyć wynagrodzenia pełnomocnika procesowego, ponieważ nie należy ono do kategorii opłat). Następnie § 7 ust. 2 umowy stanowił, że wynagrodzenie Zleceniobiorcy jest prowizyjne (liczone od faktycznie odzyskanych należności) i wynosi określony procent kwoty odzyskanej należności wg załączonej tabeli prowizji (Załącznik nr 1). Ponadto w § 7 ust. 7 umowy przewidziane były przypadki, w których Zleceniobiorca miał zapłacić Zleceniodawcy koszty z tytułu zastępstwa procesowego, określone w Załączniku nr 2. Chodzi m.in. o sytuacje, gdy po skutecznym wniesieniu powództwa dłużnik zapłacił jakąkolwiek kwotę zadłużenia, w przypadku zawarcia ugody, cofnięcia powództwa, cofnięcia pełnomocnictwa czy zaniechania czynności niezbędnych do prowadzenia sprawy. Trafnie zatem ocenił Sąd pierwszej instancji, że § 7 umowy nie przewidywał obowiązku zapłaty przez pozwanego powodowi wynagrodzenia pełnomocnika procesowego w sytuacji objętej niniejszą sprawą, tj. zaprzestania dalszych działań po uzyskaniu nakazu zapłaty i bezskutecznej egzekucji.

W apelacji powód powołuje się na § 4 umowy, jako podstawę żądania od pozwanego kosztów zastępstwa procesowego. Otóż § 4 umowy stanowił, że „Zleceniodawca upoważnia Zleceniobiorcę do wszczęcia oraz przeprowadzenia procedury sądowo – egzekucyjnej w celu dochodzenia niespłaconych należności w sytuacji, gdy postępowanie polubowne określone w § 2 nie doprowadziło do całkowitego wyegzekwowania roszczeń finansowych określonych w § 1 pkt 1 umowy. Koszt takich działań jest określony w załączniku nr 1 i 2 umowy”. Po pierwsze, należy tu zauważyć, że cytowany przepis nie przewiduje w sposób dostatecznie jednoznaczny, że koszt owych „działań” obciąża Zleceniobiorcę, a jeżeli tak, w jakich stanach faktycznych (czy np. także w razie bezskutecznej egzekucji). Ponieważ w różny sposób można rozumieć treść § 4 umowy, która nie jest dostatecznie jednoznaczna i precyzyjna, decydujące znaczenie mają ustne uzgodnienia stron towarzyszące zawarciu umowy. Zgodnie bowiem z art. 65 § 2 k.c. w pierwszej kolejności należy badać jaki był zgodny zamiar stron i cel umowy. Na te okoliczności został przeprowadzony w postępowaniu przed Sądem Rejonowym dowód w postaci zeznań wyłącznie strony pozwanej. Strona powodowa nie stawiała się bowiem bez dostatecznego usprawiedliwienia na rozprawę celem przesłuchania – jak prawidłowo uznał Sąd pierwszej instancji, ograniczając w tej sytuacji przeprowadzenie dowodu z przesłuchania stron na podstawie art. 302 § 1 k.p.c. do przesłuchania pozwanego. Dodać tu trzeba, że nie zasługiwało na uwzględnienie usprawiedliwienie nieobecności na rozprawie strony powodowej głośnym powoływaniem się na konieczność udania się całego zarządu spółki na ważne negocjacje. Strona powodowa wiedziała znacznie wcześniej o obowiązkowym stawiennictwie w sądzie, zatem mogła tak zorganizować prace zarządu, aby przynajmniej jeden z jego członków mógł się stawić na rozprawie sądowej w celu przesłuchania. Zarzuty apelacyjne w tym zakresie należy zatem ocenić jako chybione.

Bazując zatem na zeznaniach pozwanego, prawidłowo Sąd Rejonowy ustalił, że przy zawieraniu umowy przedstawiciel powoda zapewniał, że pozwana nie poniesie żadnych kosztów poza kosztami sądowymi, a wynagrodzenie będzie płatne tylko po skutecznej egzekucji. W przypadku zaś nieskutecznej egzekucji, nie poniesie żadnych kosztów.

Mając zatem na uwadze zarówno nieprecyzyjną treść § 4 umowy i jednocześnie wiarygodne zeznania pozwanego co do zgodnego celu i zamiaru stron przy zawieraniu umowy, nie sposób uznać, że przywołany § 4 umowy stanowi

prawnie skuteczne źródło obowiązku pozwanego do zapłaty wynagrodzenia pełnomocnika procesowego w przypadku nieskutecznej windykacji.

Należy tu ponadto zauważyć, że § 4 umowy odwoływał się do Załączników nr 1 i 2 umowy. Otóż w Załączniku nr 2 w kolumnie przewidującej koszt usługi („dodatkowej” – zgodnie z treścią tytułu Załącznika) (...)S.A. za przygotowanie pozwu i prowadzenia sprawy przez pełnomocnika procesowego wymieniono między innymi: „koszty zastępstwa procesowego wg Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości”. Nie zostało jednak bliżej wskazane o jakie rozporządzenie chodzi – ani jego tytuł, ani data wydania czy pozycja Dziennika Ustaw. Obecnie apelujący twierdzi, że dla pozwanego jako przedsiębiorcy musiało być oczywiste, że chodzi o aktualne rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych. Z tym poglądem również nie sposób się zgodzić. Tak daleko idące wnioski mogłoby ewentualnie zostać zaakceptowane, gdyby obie strony były kancelariami prawnymi. Wówczas tego rodzaju enigmatyczne odwołanie się do bliżej nieokreślonego Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości być może mogłoby zostać uznane za jednoznacznie zrozumiałe dla obu stron umowy. Nie można jednak wymagać od przedsiębiorcy, zajmującego się zupełnie inną dziedziną, aby wiedział co powód, formułujący treść umowy, miał na myśli odwołując się do bliżej nie sprecyzowanego Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości.

W orzecznictwie powszechnie przyjęty jest pogląd, że strona formułująca treść umowy ponosi skutki niejednoznacznych i niejasnych jej zapisów. Na tej podstawie opiera się dyrektywa interpretacji rygorystycznej wobec osoby redagującej (in dubio contra proferentem) – niejasne (po zastosowaniu ogólnych dyrektyw wykładni) pisemne oświadczenie woli powinno być interpretowane na niekorzyść osoby, która je zredagowała (lub dla której zredagowała je inna osoba), jeżeli kontrahent nie miał możliwości wpływania na treść oświadczenia (zob. np. wyr. SN z 5.7.2013 r., IV CSK 1/13, Legalis, i z 18.3.2003 r., IV CKN 1858/00, Legalis, w którym dyrektywę tę wywodzi się z zasad współzycia społecznego).

Za chybiony należy również uznać zarzut apelacji, że źródłem zobowiązania pozwanego do zapłaty powodowi kosztów zastępstwa procesowego był brak reakcji pozwanego na oświadczenia zawarte w pismach z dnia 11.02.2015r. oraz 10.03.2015r., co oznaczać miało akceptację przez stronę pozwaną przedstawionego sposobu zakończenia zlecenia oraz zgody na zakończenie zlecenia, w tym zgody na tej podstawie na zapłatę kosztów zastępstwa prawnego wg wystawionej faktury. Przede wszystkim nie można owych pism oceniać w oderwaniu od łączącej strony umowy, zostały one wysłane przez powoda w związku z wykonaniem tej umowy. Siłą rzeczy nie mogą więc stanowić samostanego źródła zobowiązania pozwanego wobec powoda, na skutek, jak wywodzi powód, pozostawienia ich bez odpowiedzi. Źródłem zaistnienia zobowiązania pozwanego do zapłaty powodowi określonych kwot mogła być jedynie umowa, a ta nie przewidywała w tej sytuacji obowiązku zapłaty przez pozwanego kosztów zastępstwa prawnego. O tym, że pozwany na taką „propozycję” pozwanego nie wyraził zgody, świadczy to, że odesłał następnie bez księgowania wystawione przez powoda z tego tytułu faktury VAT.

Mając powyższe na uwadze, uznając zarzuty apelacyjne za niezasadne, Sąd Okręgowy w oparciu o art. 385 k.p.c. oddalił apelację.

O kosztach postępowania odwoławczego Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. i zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę łączną 585 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym, na którą złożyły się kwoty: 450 zł w pierwszej ze spraw i 135 zł w drugiej ze spraw. Wysokość wynagrodzenia Sąd ustalił w oparciu o przepisy § 2 i § 10 ust. 1 pkt 1) rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 r., poz. 1804 ze zm.).

Krzysztof Wójcik Bartosz Kaźmierak Małgorzata Kowalska